

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z powództwa B. Spółki z o.o. w W.

przeciwko T. B.

o odszkodowanie za mienie nie powierzone,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 grudnia 2015 r.,

w związku ze skargą kasacyjną pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 14 listopada 2014 r.,

sygn. akt VI Pa [...],

- 1. odwołuje rozprawę wyznaczoną na 19 stycznia 2016 r.;**
- 2. umarza postępowanie kasacyjne;**
- 3. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania kasacyjnego (koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym);**
- 4. nie obciąża stron nieuiszczonymi kosztami sądowymi (opłatą od skargi kasacyjnej), od których był zwolniony pozwany.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z 14 listopada 2014 r., V Pa [...], oddalił apelację pozwanego T. B. od wyroku Sądu Rejonowego w Ż. z 28 marca 2014 r., IV P [...], którym zasądzono od pozwanego na rzecz powódki B. Spółki z o.o. w W. kwotę 50.749,61 zł tytułem odszkodowania za mienie niepowierzone.

Od wyroku Sądu Okręgowego pozwany wniósł skargę kasacyjną, która została przyjęta do rozpoznania na rozprawie. Termin rozprawy przed Sądem Najwyższym został wyznaczony na 19 stycznia 2016 r.

Wspólnym pismem z 16 grudnia 2015 r. pełnomocnicy obydwu stron sporu – B. Spółki z o.o. oraz T. B. – powiadomili Sąd Najwyższy o zawartej między stronami ugodzie przed Sądem Rejonowym w W. w sprawie VII P [...].

W związku z zawarciem ugody pozwany cofnął skargę kasacyjną wniesioną w niniejszej sprawie, na co strona powodowa wyraziła zgodę.

Pełnomocnicy stron zgodnie wnieśli o umorzenie postępowania przed Sądem Najwyższym (czyli o umorzenie postępowania kasacyjnego), „zdjęcie z wokandy terminu rozprawy” wyznaczonej na 19 stycznia 2016 r. oraz o nieobciążania żadnej ze stron kosztami sądowymi oraz kosztami zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Umorzenie postępowania kasacyjnego w rozpoznawanej sprawie jest związane bezpośrednio z cofnięciem skargi kasacyjnej, a nie z zawarciem ugody przed Sądem Rejonowym w W., chociaż przyczyną cofnięcia skargi stało się zawarcie tej ugody.

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Z kolei, art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. stanowi, że w razie cofnięcia apelacji Sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Chociaż w sprawach z zakresu prawa pracy cofnięcie środka odwoławczego podlega ocenie z punktu widzenia przesłanek wskazanych w art. 469 k.p.c., a zatem nie może być skuteczne wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2001 r., I PKN 836/00, OSNP 2003 nr 2, poz. 41), to należy przyjąć, że cofnięcie skargi kasacyjnej jako czynność procesowa nie podlega ocenie Sądu Najwyższego na podstawie art. 203 § 4 w związku z art. 355 § 1 k.p.c. (art. 391 § 2 w związku

z art. 398²¹ k.p.c.), a w sprawach z zakresu prawa pracy także na podstawie art. 469 k.p.c., gdyż skarga kasacyjna nie jest środkiem odwoławczym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2011 r., II PK 115/11, OSNP 2013, nr 9-10, poz. 103). Do cofnięcia skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio art. 391 § 2 k.p.c., co oznacza, że w razie takiego cofnięcia Sąd Najwyższy obligatoryjnie umarza postępowanie kasacyjne i orzeka o kosztach (procesu) jak przy cofnięciu pozwu.

Ponieważ w piśmie procesowym zawierającym cofnięcie skargi kasacyjnej pełnomocnicy stron zgodnie wnieśli o nieobciążanie stron kosztami zastępstwa procesowego, należało znieść te koszty wzajemnie między stronami, stosując odpowiednio art. 104 k.p.c., skoro pierwotną przyczyną tego cofnięcia było zawarcie między stronami ugody (choć przed innym sądem). Jednocześnie Sąd Najwyższy uwzględnił wniosek pełnomocników stron o nieobciążanie ich nieuiszczonymi kosztami sądowymi (opłatą od skargi kasacyjnej), od której pozwany był zwolniony (art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Z przytoczonych względów postępowanie kasacyjne w sprawie należało umorzyć, o czym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie powołanych przepisów.